

Arrest

nr. 343 580 van 26 maart 2026
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. DE ROOVER
Wuustwezelsesteenweg 76
2990 WUUSTWEZEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 december 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2024 tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DE ROOVER.

Gezien de aanvullende nota van de verwerende partij, ingediend op 17 februari 2026 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van voormelde wet.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en Pashtoun te zijn. U bent geboren in Sadda te Pakistan, waar uw ouders tijdelijk woonden. U bent op jonge leeftijd naar Afghanistan gegaan, waar u woonde in Alikhel, een subdorp van Markikhel, in het district Sherzad van de provincie Nangarhar. U werkte er in een talksteenmijn. U bent ongeschoold.

Toen u de taliban beu werd, besloot u om de voormalige overheid te dienen. U kende een paar mensen die in Surkhrod aangesteld waren bij de lokale politie en zij raadden u aan om u ook aan te sluiten. Vanaf ongeveer begin 2020 werkte u bij de Afghaanse lokale politie (ALP) in het district Surkhrod. U deed bewaking

in de controlepost van Bawley, u patrouilleerde tussen de controlepost en het districtshuis, u voerde wegcontroles uit en u ging soms ter versterking naar de brug van Shamsha Pur om er te gaan vechten tegen de taliban. De taliban vroegen uw vader dat u zou stoppen met uw werk. Uw twee broers werden bedreigd door de taliban omwille van uw job en zijn daarom gevlucht naar Iran.

Rond 15 augustus 2021, toen de machtsovername door de taliban plaatsvond, verliet u Afghanistan. U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België, waar u aankwam op 7 december 2023. U diende op 8 december 2023 bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een verzoek om internationale bescherming in.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u de volgende documenten neer, allemaal kopieën: uw taskara, uw paspoort, uw werkkaart van de ALP en drie foto's waarop u te zien bent voor de controlepost waar u werkte.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS merkt vooraleerst op dat er aan de hand van de door u neergelegde identiteitsdocumenten twijfels rijzen over uw werkelijke identiteit. U legt niet spontaan een bewijs van uw identiteit neer. Nochtans begrijpt u het belang van identiteitsdocumenten wel, aangezien u stelt dat u deze documenten in Afghanistan had laten aanmaken voor het geval u er ooit naar gevraagd zou worden (zie CGVS, p. 4).

U legt de kopieën van uw taskara en uw paspoort pas neer na uw persoonlijk onderhoud en van uw paspoort hebt u tot op heden enkel de eerste pagina bezorgd. Bij nazicht van deze documenten merkt het CGVS enkele inconsistenties op. Zo verklaart u geboren te zijn in Sadda in Paksitan (zie CGVS, p. 5). Op uw taskara en uw paspoort staat echter dat u in Nangarhar in Afghanistan geboren werd. Verder stelt u dat u niet naar school bent gegaan en dat u analfabeet bent (zie verklaring DVZ d.d. 12.12.2023, punt 11) en dat u voordat u zich aansloot bij de lokale politie in een talkmijn werkte (zie CGVS, p. 6). Echter staat er op uw taskara dat u student bent en op uw paspoort dat u self employed bent. Nochtans zijn deze documenten rond dezelfde periode aangemaakt, uw taskara op 2 december 2019 en uw paspoort op 9 januari 2020, in de periode vlak voordat u bij de lokale politie zou zijn beginnen werken. Ook verklaart u dat u noch getrouwd, noch verloofd bent (zie CGVS, p. 7), maar staat er op uw taskara wel dat u gehuwd bent. Deze verschillen doen twifelen aan de authenticiteit van de door u neergelegde identiteitsdocumenten en bijgevolg ook aan uw algehele geloofwaardigheid.

Daarbij dient te worden opgemerkt dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 13 september 2024 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20240913.pdf) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.

U stelt dat u de taliban vreest omdat u gedurende anderhalf jaar voor de lokale politie werkte (zie vragenlijst CGVS bij DVZ d.d. 21.03.2024, punt 4-5). Er kan echter geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over uw tewerkstelling.

In de eerste plaats stelt het CGVS vast dat er twijfels rijzen over de periode waarin u beweert tewerkgesteld te zijn geweest bij de lokale politie. U verklaart zowel bij de DVZ als op het CGVS dat u gedurende anderhalf jaar bij de lokale politie werkte en dit tot de machtsovername plaatsvond in augustus 2021 (zie verklaring DVZ d.d. 12.12.2023, punt 12 + zie CGVS, p. 8-9). Volgens deze verklaringen zou u dus bij de lokale politie hebben gewerkt vanaf begin 2020 tot augustus 2021. U stelt dat u tewerkgesteld werd bij de ALP omdat er nieuwe soldaten nodig waren (zie CGVS, p. 6-7). Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt, toegevoegd aan uw dossier, werd de ALP echter ontmanteld in september 2020, en wist de overheid reeds

sinds juli 2019 dat de financiering voor de ALP zou eindigen. Vervolgens ging een deel van de ALP werknemers op pensioen en werd een ander deel opgenomen in andere organisaties zoals de nationale politie. Het komt dan ook weinig geloofwaardig over dat u in 2020 nog aangenomen werd bij de ALP. Bovendien is het opmerkelijk dat u zelf op geen enkel moment deze reorganisatie aanhaalt, ook niet wanneer u gevraagd wordt welke diensten u nog kent die instonden voor de nationale veiligheid in Afghanistan en of u ooit met hen in contact kwam (zie CGVS, p. 15). Het is dan ook niet geloofwaardig dat u voor de lokale politie begon te werken in de periode dat deze eigenlijk ontmanteld ging worden.

Daarnaast weten uw verklaringen over de manier waarop u werd aangesteld niet te overtuigen. U stelt dat u uw taskara moest neerleggen en een garant moest presenteren en dat u dan naar het districtshuis van Surkhrod werd gebracht, waar u een Kalasnikov kreeg waarmee u leerde schieten. Vervolgens zou u aangesteld zijn geweest aan de controlepost in Bawley (zie CGVS, p. 10). U stelt dat dit allemaal op dezelfde dag gebeurde (zie CGVS, p. 11). Wanneer u wordt gevraagd wat u moest doen om die Kalasnikov in ontvangst te nemen, stelt u dat u enkel uw kaart moest tonen en dat u ook munitie meekreeg (ibid.). Dat u op de dag van uw aanmelding meteen een werkkaart van de ALP en een Kalasnikov in handen kreeg, nog voordat u enige opleiding had gekregen, komt zeer onwaarschijnlijk en gevaarlijk over, zeker gezien de taliban regelmatig aanvielen in dat gebied (zie CGVS, p. 13). Ook legt u zeer vage verklaringen af over hoe u die dag met die Kalasnikov leerde schieten. U stelt dat jullie naar de woestijn van Shokolla Township werden gebracht en dat jullie daar leerden dat je het wapen naar achter moet trekken om het te laden en dat je de modus kan kiezen (ibid.). Wanneer u wel drie keer wordt gevraagd op welke manier u dit aanleerde, ontwijkt u telkens deze vraag (ibid.). Wanneer u vervolgens nogmaals gevraagd wordt hoe die opleiding verliep, komt u niet verder dan te stellen dat jullie doelwitten moesten neerschieten (zie CGVS, p. 12). Wanneer u gevraagd wordt om preciezer te zijn, stelt u dat ze jullie het wapen gaven en jullie vertelden hoe jullie ermee moesten schieten (zie CGVS, p. 12). Hoewel u keer op keer hierover vragen gesteld worden, slaagt u er niet in om concreet te vertellen hoe die opleiding verliep. Uw vage en weinig aannemelijke verklaringen over de dag van uw aanmelding doen dan ook in grote mate twijfelen aan uw tewerkstelling bij de ALP.

Ook uw verklaringen over de uitvoering van uw job zijn niet overtuigend. Het CGVS merkt op dat u er niet in slaagt om hierover concrete en doorleefde verklaringen af te leggen. Wanneer u gevraagd wordt wat u precies allemaal deed als u op de controlepost werkte, komt u niet verder dan te stellen dat u vier of vijf uur bewaakte om te kijken of iemand kogels afvuurde (zie CGVS, p. 13). Wanneer u vervolgens wordt gevraagd hoe u de tijd dan doorbracht, antwoordt u met: "gewoon zitten zoals nu" (ibid.). Ook kan u geen enkel voorbeeld geven van zaken die daar zouden zijn gebeurd behalve dat jullie soms tracer kogels zagen (ibid.). Uw verklaringen over uw werk in de controlepost blijven dan ook zeer oppervlakkig. Ook stelt u dat u soms naar Shamsha Pur ging als daar aanvallen plaatsvonden (zie CGVS, p. 13). Wanneer u echter drie keer op rij gevraagd wordt wat u dan concreet deed vanaf het moment dat u hoorde dat Shamsha Pur werd aangevallen, komt u niet verder dan te stellen dat jullie ter plaatse gingen en kogels afvuurden (ibid.). Er kan echter verwacht worden dat u op meer doorleefde manier kan vertellen over uw deelname aan gevechten. Ook is het opvallend dat wanneer u wordt gevraagd of u nog andere taken deed buiten het werk op de controlepost, de patrouilles en de versterking in Shamsha Pur, u stelt van niet (zie CGVS, p. 13). Wanneer u later expliciet wordt gevraagd of u soms mensen of voertuigen controleerde, stelt u plots dat u soms gevraagd werd om wegcontroles uit te voeren dichtbij uw controlepost op de weg (zie CGVS, p. 14). Het is vreemd dat u dit niet eerder vertelt wanneer naar uw taken gevraagd wordt.

Uw verklaringen over uw persoonlijke taken missen details en zijn weinig doorleefd, waardoor u niet weet te overtuigen dat u anderhalf jaar voor de lokale politie hebt gewerkt.

Ook over de periode in aanloop van de machtsovername en over de uiteindelijke machtsovername zijn uw verklaringen vaag en summier. U stelt dat u op de dag van de machtsovername bent vertrokken, dat u uw documenten bij uw tante hebt achtergelaten en dat u zomaar het land uit kon reizen met het openbaar vervoer (zie CGVS, p. 9). Dat u zo gemakkelijk kon vertrekken op 15 augustus is echter opmerkelijk. Wanneer u gevraagd wordt hoe de situatie was tijdens de dagen vóór de machtsovername, ontwijkt u deze vraag en stelt u enkel dat u de taliban niet zelf hebt gezien (zie CGVS, p. 15). Wanneer u dezelfde vraag opnieuw wordt gesteld, ontwijkt u deze weer en stelt u dat jullie een keer werden aangevallen en dat ze één, twee tot drie keer per maand kogels afvuurden (ibid.), een verklaring die u gedurende uw persoonlijk onderhoud verschillende keren herhaalt wanneer u spreekt over de anderhalf jaar dat u in dienst zou zijn geweest (zie CGVS, p. 13 + p. 14). Dat u niet ingaat op vragen over de situatie tijdens de dagen vóór de machtsovername, één van de meest ingrijpende dagen in de geschiedenis van uw moederland, waarbij u beweerde actief betrokken te zijn geweest door strijd te leveren tegen de taliban die uw land overnamen en daarmee dus wellicht één van de meest ingrijpende dagen in uw hele leven, doet in sterke mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen dat u bij de lokale politie werkte en dat u de machtsovername zelf hebt meegemaakt.

Bovendien worden de twijfels over uw tewerkstelling bij de lokale politie enkel versterkt door de werkkaart die u neerlegt. Zo wordt opgemerkt dat er een typfout staat in de naam van uw vader (zie CGVS, p. 10). Het is echter weinig aannemelijk dat men op een officieel document een letter in zijn naam zou vergeten te typen. Deze fout doet twifelen aan de authenticiteit van deze kaart. Uw verklaringen over deze kaart zijn bovendien uiterst vaag. Wanneer de kaart aan u wordt getoond tijdens uw persoonlijk onderhoud en u gevraagd wordt wat voor document dit is, stelt u dat u het niet weet maar dat dit naar u gestuurd werd en dat u gezegd werd dat het over uw werk bij de politie gaat (zie CGVS, p. 8). Daarna stelt u dat dit document naar u gestuurd werd om een opleiding te kunnen volgen (ibid.). Wanneer u vervolgens twee keer gevraagd wordt waarvoor dit document diende en waarvoor u het gebruikte, stelt u dat het een bewijs is dat u gewerkt hebt en dat er tijdens uw dienst nooit iemand over dit document gevraagd heeft (ibid.). Wanneer u gevraagd wordt om welke redenen het document voor u werd aangemaakt, stelt u dat u het kreeg toen u geregistreerd werd (ibid.). Wanneer u vervolgens nogmaals gevraagd wordt of u dit ergens voor nodig had, stelt u dat u altijd een kaart op uw borst moest laten hangen (ibid.). Hoewel u op veel verschillende manieren hiernaar wordt gevraagd, slaagt u er niet in om concreet te maken waarvoor u deze kaart gebruikte tijdens uw job. Pas na een pauze, wanneer u opnieuw de kopie van deze kaart getoond wordt, stelt u plots dat u deze badge altijd aan had en dat u die gebruikte om aan de andere instanties te bewijzen dat u lokale politie was als u werd tegengehouden (zie CGVS, p. 10). Het is zeer opmerkelijk dat u dit niet kon uitleggen toen u er vóór de pauze herhaaldelijk naar gevraagd werd. Ook vreemd is dat u eerst stelt dat niemand u hier tijdens uw anderhalf jaar dienst naar gevraagd had (zie CGVS, p. 8) en dat u later stelt dat u die altijd aan had als bewijs (zie CGVS, p. 10). Ook moet worden gesteld dat u enkel een ingezoomde kopie van de werkkaart neerlegt. Kopieën bieden echter geen waarborg inzake authenticiteit, waardoor er geen bewijswaarde aan kan worden toegekend, temeer aangezien uw verklaringen over uw werk ontoereikend zijn. Uw verklaringen over het al dan niet nog bestaan van de originele werkaart zijn ook vaag. U stelt dat u uw document na de machtsovername naar uw tante heeft gebracht en dat ze die documenten in brand heeft gestoken (zie CGVS, p. 4). Ook stelt u dat u toch uw best zal doen om de originele stukken neer te leggen en dat uw tante u soms zegt dat ze de originelen in brand heeft gestoken en soms zegt ze van niet (zie CGVS, p. 10). Dat u nog steeds niet zou weten of uw originele documenten nog bestaan omdat uw tante hier onduidelijk zou zijn, is weinig aannemelijk. Zeker aangezien van u verwacht kan worden dat u in het kader van uw procedure er alles aan zou doen om zo veel mogelijk bewijsstukken te verzamelen. Dat u in de periode dat u wachtte op uw interview hier geen enkele inspanning toe geleverd heeft getuigt van een desinteresse van uw kant die het vermoeden dat aan uw profiel geen geloof kan worden gehecht versterkt. De kopie van uw werkkaart en uw verklaringen hierover tonen allerminst aan dat u voor de lokale politie hebt gewerkt, integendeel, ze versterken de twijfels hierover.

Hetzelfde kan gesteld worden over de foto's die u neerlegt. U legt drie foto's neer waarop u te zien bent met een wapen, maar behalve het wapen wijst niets op de foto's erop dat u voor de lokale politie zou hebben gewerkt. U draagt op alle drie de foto's gewone kledij. Wanneer u gevraagd wordt of u soms een uniform droeg, stelt u van wel maar dat de foto's waarop u dit draagt door de Kroatische politie zijn vernietigd toen ze uw gsm braken (zie CGVS, p. 8). Dat de enige foto's die u via een vriend hebt kunnen bemachtigen (zie CGVS, p. 4) net foto's zijn waarop u geen uniform draagt, is wel zeer toevallig. U stelt bovendien dat u altijd een kaart op uw borst moest laten hangen (zie CGVS, p. 8), maar op de neergelegde foto's is geen enkele kaart of badge te zien. U stelt dat de foto's aan de voorkant van de controlepost genomen zijn (ibid.) maar ook dit valt niet uit de foto's af te leiden. Dat u op enkele foto's poseert met een wapen kan niet dienen ter bewijs dat u voor de lokale politie heeft gewerkt. Bovendien dient te worden opgemerkt dat aan privé-foto's geen bewijswaarde wordt toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld. Deze foto's kunnen bovenstaande vaststellingen betreffende de ongeloofwaardigheid van uw relaas dan ook niet wijzigen.

Daarnaast wordt vastgesteld dat u onduidelijk bent over het precieze moment van uw vertrek. Tijdens uw persoonlijk onderhoud variëren uw verklaringen over de dag van uw vertrek. U stelt eerst dat u op de dag van de machtsovername, op 15 augustus, bent vertrokken (zie CGVS, p. 9), later stelt u dat u na de machtsovername bent vertrokken (zie CGVS, p. 15), en nadien stelt u dat u de dag vóór de machtsovername bent vertrokken (ibid.). Bij de DVZ stelt u dat u na de machtsovername bent vertrokken en dat u anderhalf jaar in Istanbul verbleef (zie verklaring DVZ d.d. 12.12.2023, punt 42). Op het CGVS stelt u dan weer dat u slechts negen maanden in Turkije verbleef (zie CGVS, p. 7). Wanneer u op uw inconsistente verklaringen over uw verblijf in Turkije wordt gewezen, ontkent u dat u bij de DVZ over anderhalf jaar hebt gesproken en stelt u dat u misschien een half jaar had gezegd (zie CGVS, p. 9). Door onduidelijke verklaringen af te leggen zowel over het moment van uw vertrek uit Afghanistan, als over uw verblijf in Turkije, wat invloed heeft op de duur van uw reisweg naar België, geeft u geen zicht op het moment waarop u Afghanistan werkelijk hebt verlaten.

De samenlezing van bovenstaande vaststellingen leidt tot het besluit dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u zou hebben gewerkt bij de ALP en dat u daardoor een vrees voor vervolging zou hebben zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw profiel als medewerker van

de voormalige overheid kan er eveneens geen geloof gehecht worden aan de vervolgingsfeiten die hieruit zouden voortvloeien.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de eerste maanden na de machtsovername het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig

geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten werd gerapporteerd in 2023 en 2024.

In de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers. De dodelijkste incidenten bestonden uit aanslagen van ISKP tegen sjjiitische Hazara's. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front of het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, en over aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 30 september 2024 twee burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Verder richt ISKP haar aanslagen vnl. op de sjjiitische Hazara-gemeenschap. Na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023 wordt de operationele capaciteit van ISKP beschouwd als veel beperkter dan enkele jaren geleden en was er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

ACLEED registreerde in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Herat. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (48), gevolgd door Herat (37) en Baghlan (36).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen en regio's kunnen bezoeken die voordien onbereikbaar waren.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt is vnl. het gevolg van natuurrampen.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. Het aandeel Afghanen met een acute voedselonzeekerheid daalde in 2023 van 40 naar 29%. UNOCHA geeft aan dat in 2024 bijna 24 miljoen Afghanen humanitaire hulp nodig hebben. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf), de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De

publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie

in 2022 met 6% in vergelijking met 2021 en kende 2023 een stagnatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Bovendien moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, de EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024> en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan en ook in 2024 bleef het aantal gedwongen repatriëringen zeer laag. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 en 2024 gaat het opnieuw om tienduizenden Afghanen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan werden sinds 2022 vele honderdduizenden Afghaanse migranten gerepatriëerd.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het

profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VNpersoneel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Op het einde van uw persoonlijk onderhoud bevestigt u dat u al uw problemen heeft verteld aangaande de redenen van uw vertrek en de redenen waarvoor u niet terug kan keren naar Afghanistan (zie CGVS, p. 17). Daarna haalt u nog aan dat u tatoeages hebt laten zetten in België, wat niet toegelaten werd door de taliban

(ibid.). Wanneer u gevraagd wordt wat er op uw tatoeages staan, legt u uit dat u één tatoeage hebt van een hart en één die verwijst naar een serie (ibid.). Uw advocaat haalt aan dat uw tatoeages een soort verwestering zijn en dat de Taliban dat zou bestraffen als u terug zou keren (ibid.). Hoewel tatoeages door velen in Afghanistan slecht bekeken worden, en dikwijls als onislamitisch worden gezien, zijn zij desondanks aanwezig in de samenleving en is er geen sprake van een veralgemeende vervolging van mensen met tatoeages (zie informatie toegevoegd aan uw administratief dossier). Uit uw verklaringen of die van uw advocaat blijkt niet dat u uw tatoeages hebt laten aanbrengen vanuit een religieuze of politieke overtuiging en evenmin dat deze een ethische, politieke of religieuze boodschap uitdragen. Er kan dan ook louter uit het feit dat u tatoeages hebt, niet worden geconcludeerd dat u nood heeft aan internationale bescherming. Bovendien kan u stappen ondernemen om de door u aangebrachte lichaamsversiering in het openbaar te bedekken met bijvoorbeeld kledij of een pleister, of zelfs al dan niet medisch, te laten verwijderen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het administratief dossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in Afghanistan en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen van gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen, zoals de bestreden beslissing en de aanvullende nota van de verwerende partij duidelijk maken. In de huidige stand van zaken kan de Raad niet tot het besluit komen dat er onvoldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren. Verzoeker brengt geen andersluidende informatie aan die wijst op een volledige informatiestop die de Raad in de huidige stand van zaken tot een andere conclusie zou nopen. Hij brengt ook geen recente informatie aan die niet in lijn ligt met de informatie die blijkt uit de door verweerder aangebrachte bronnen.

Niettemin blijven de onzekerheid en de onwetendheid groot, waardoor de nodige voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd bij het beoordelen van de nood aan internationale bescherming van Afghaanse onderdanen. Hierbij wordt de recentst beschikbare informatie over de Afghaanse context gehanteerd, met bijzondere aandacht voor de individuele elementen die verzoekers zaak kenmerken

3. Beoordeling

In een eerste middel werpt verzoeker op: *“De weigering tot toekenning van internationale bescherming is ongegrond”*.

Aangezien hij, na een theoretisch betoog, verschillende motieven van de beslissing van het CG, waarbij het asielrelaas niet geloofwaardig wordt geacht, inhoudelijk bekritiseert, gaat de Raad ervan uit dat verzoeker de schending beoogt op te werpen van de materiële motiveringsplicht waarvan hij de draagwijdte trouwens uiteenzet in het verzoekschrift. Ook die van de formele motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt toegelicht in het verzoekschrift. Aangezien de bestreden beslissing echter duidelijk in rechte en in feite gemotiveerd is en verzoeker bovendien inhoudelijke kritiek levert op de motieven, blijkt geen schending van voormelde bepalingen.

In een tweede middel werpt verzoeker op: *“Verzoek tot vernietiging van de beslissing van 29 november 2024 en terugwijzing van het dossier naar het CGVS met de opdracht om een uitgebreid en gespecialiseerd onderzoek te laten uitvoeren naar de echtheid van het taskara en het paspoort van verzoeker.”*

Dit vormt geen middel. Gezien in het ondersteunend betoog wordt vermeld dat het ontbreken van een forensisch onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CG) naar verzoekers taskara en paspoort ernstige vragen oproept over de volledigheid en zorgvuldigheid van de genomen beslissing, gaat de Raad ervan uit dat verzoeker de schending wenst op te werpen van de zorgvuldigheidsplicht waaraan hij de vraag tot vernietiging van de bestreden beslissing verbindt.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

Voor wat betreft het geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel: dit verplicht verweerder om zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenfinding.

Dit alles wordt verder onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.1.1. Verzoekers vluchtrelaas

Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan te worden gedood door de taliban omdat hij bij de Afghaanse lokale politie (ALP) werkte. De twee broers van verzoeker werden bedreigd door de taliban omwille van verzoekers job en zijn daarom gevlucht naar Iran. Rond 15 augustus 2021, toen de machtsovername door de taliban plaatsvond, verliet verzoeker Afghanistan.

Verweerder is van oordeel dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt. De Raad komt na grondige analyse van de beschikbare landeninformatie, de door verzoeker afgelegde verklaringen en neergelegde documenten, in navolging van het CG, tot dezelfde vaststelling. Verzoekers kritiek die erin bestaat op te werpen dat hij wel degelijk bij de ALP werkte en daarom een gegronde vrees voor vervolging koestert bij een terugkeer naar Afghanistan, doet geen afbreuk aan de volgende pertinente motieven en vaststellingen van het CG, die steun vinden in de vragenlijst die werd ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) op 21 maart 2024 en in het verslag van het gehoor bij het CG op 18 juli 2024, en die gecombineerd volstaan om de bestreden beslissing te schragen. De Raad bekijkt daarna de inhoudelijke kritiek die verzoeker tegen bepaalde motieven uit.

A. Aan de hand van de door verzoeker neergelegde identiteitsdocumenten rijzen er twijfels over zijn werkelijke identiteit.

Verzoeker legt niet spontaan een bewijs van zijn identiteit neer. Nochtans begrijpt hij het belang van identiteitsdocumenten wel, aangezien hij stelt dat hij deze documenten in Afghanistan had laten aanmaken voor het geval hem er ooit naar gevraagd zou worden. Hij legt de kopieën van zijn taskara en zijn paspoort pas neer na zijn persoonlijk onderhoud en van zijn paspoort heeft hij tot op heden enkel de eerste pagina bezorgd. Bij nazicht van deze documenten worden enkele inconsistenties opgemerkt. Zo verklaart verzoeker te zijn geboren in Sadda in Pakistan. Op zijn taskara en zijn paspoort staat echter dat hij in Nangarhar in Afghanistan geboren is. Verder stelt hij dat hij niet naar school is gegaan en dat hij analfabeet is en dat hij voordat hij zich aansloot bij de lokale politie in een talkmijn werkte. Echter staat er op zijn taskara dat hij student is en op zijn paspoort dat hij 'self employed' is. Nochtans zijn deze documenten rond dezelfde periode aangemaakt, zijn taskara op 2 december 2019 en zijn paspoort op 9 januari 2020, in de periode vlak voordat hij bij de lokale politie zou zijn beginnen werken. Ook verklaart verzoeker dat hij noch getrouwd, noch verloofd is, maar staat er op zijn taskara wel dat hij gehuwd is. Deze verschillen doen twifelen aan de authenticiteit van de door hem neergelegde identiteitsdocumenten en bijgevolg ook aan zijn algehele geloofwaardigheid. Verwijzend naar objectieve informatie wijst het CG op de relatieve bewijswaarde van Afghaanse documenten.

B. Verzoeker stelt dat hij de taliban vreest omdat hij gedurende anderhalf jaar voor de lokale politie werkte, maar er kan geen geloof worden gehecht aan zijn verklaringen over zijn tewerkstelling.

1. Er zijn twijfels over de periode waarin verzoeker beweert tewerkgesteld te zijn geweest bij de lokale politie. Het is niet geloofwaardig dat verzoeker voor de lokale politie begon te werken in de periode dat deze eigenlijk ontmanteld ging worden.

2. Verzoekers verklaringen over de manier waarop hij werd aangesteld overtuigen niet. Verzoekers vage en weinig aannemelijke verklaringen over de dag van zijn aanmelding doen in grote mate twifelen aan zijn tewerkstelling bij de ALP.

3. Verzoekers verklaringen over de uitvoering van zijn job zijn niet overtuigend. Hij slaagt er niet in om hierover concrete en doorleefde verklaringen af te leggen. Zijn verklaringen over zijn persoonlijke taken missen details en zijn weinig doorleefd, waardoor hij er niet in slaagt te overtuigen dat hij anderhalf jaar voor de lokale politie heeft gewerkt.

4. Bovendien worden de twijfels over verzoekers tewerkstelling bij de lokale politie enkel versterkt door de werkkaart die hij neerlegt.

4.1. Zo wordt opgemerkt dat er een tikfout staat in de naam van zijn vader. Het is echter weinig aannemelijk dat men op een officieel document een letter in zijn naam zou vergeten te typen. Deze fout doet twijfelen aan de authenticiteit van deze kaart.

4.2. Verzoekers verklaringen over deze kaart zijn bovendien uiterst vaag.

4.3. Ook moet worden vastgesteld dat verzoeker enkel een ingezoomde kopie van de werkkaart neerlegt. Kopieën bieden echter geen waarborg inzake authenticiteit, waardoor hieraan geen bewijswaarde kan worden toegekend, te meer daar verzoekers verklaringen over zijn werk ontoereikend zijn.

4.4. Verzoekers verklaringen over het al dan niet nog bestaan van de originele werkkaart zijn eveneens vaag.

5. Hetzelfde kan worden gesteld over de foto's die verzoeker neerlegt.

5.1. Verzoeker legt drie foto's neer waarop hij te zien is met een wapen, maar behalve het wapen wijst niets op de foto's erop dat hij voor de lokale politie zou hebben gewerkt. Hij draagt op alle drie de foto's gewone kledij. Wanneer verzoeker wordt gevraagd of hij soms een uniform droeg, stelt hij van wel, maar dat de foto's waarop hij dit droeg door de Kroatische politie zijn vernietigd toen zij zijn gsm braken. Dat de enige foto's die verzoeker via een vriend heeft kunnen bemachtigen net foto's zijn waarop hij geen uniform draagt, is wel zeer toevallig. Verzoeker stelt bovendien dat hij altijd een kaart op zijn borst moest laten hangen, maar op de neergelegde foto's is geen enkele kaart of badge te zien. Verzoeker stelt dat de foto's aan de voorkant van de controlepost zijn genomen, maar ook dit valt niet uit de foto's af te leiden. Dat verzoeker op enkele foto's poseert met een wapen kan niet dienen als bewijs dat hij voor de lokale politie heeft gewerkt.

5.2. Bovendien dient te worden opgemerkt dat aan privéfoto's geen bewijswaarde wordt toegekend, daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of door manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld.

C. Over de periode in aanloop naar de machtsovername en over de uiteindelijke machtsovername zijn verzoekers verklaringen vaag en summier.

1. Verzoeker stelt dat hij op de dag van de machtsovername is vertrokken, dat hij zijn documenten bij zijn tante heeft achtergelaten en dat hij zomaar het land uit kon reizen met het openbaar vervoer. Dat verzoeker zo gemakkelijk kon vertrekken op 15 augustus is echter opmerkelijk.

2. Wanneer verzoeker wordt gevraagd hoe de situatie was tijdens de dagen vóór de machtsovername, ontwijkt hij deze vraag en stelt hij enkel dat hij de taliban niet zelf heeft gezien. Wanneer verzoeker dezelfde vraag opnieuw wordt gesteld, ontwijkt hij deze opnieuw en stelt hij dat zij een keer werden aangevallen en dat zij één, twee tot drie keer per maand kogels afvuurden, een verklaring die verzoeker gedurende zijn persoonlijk onderhoud verschillende keren herhaalt wanneer hij spreekt over de anderhalf jaar dat hij in dienst zou zijn geweest. Dat verzoeker niet ingaat op vragen over de situatie tijdens de dagen vóór de machtsovername, één van de meest ingrijpende periodes in de recente geschiedenis van zijn moederland, terwijl hij beweerde actief betrokken te zijn geweest door strijd te leveren tegen de taliban die zijn land overnamen en dit aldus wellicht één van de meest ingrijpende periodes in zijn hele leven was, doet in sterke mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen dat hij bij de lokale politie werkte en dat hij de machtsovername zelf heeft meegemaakt.

D. Verzoeker is onduidelijk over het precieze moment van zijn vertrek.

Tijdens het persoonlijk onderhoud variëren zijn verklaringen over de dag van zijn vertrek. Hij stelt eerst dat hij op de dag van de machtsovername, op 15 augustus, is vertrokken, maar later stelt hij dat hij na de machtsovername is vertrokken, en nadien stelt hij dat hij de dag vóór de machtsovername is vertrokken. Bij de DVZ stelt hij dat hij na de machtsovername is vertrokken en dat hij anderhalf jaar in Istanbul verbleef. Op het CGVS stelt hij dan weer dat hij slechts negen maanden in Turkije verbleef. Wanneer hij op zijn inconsistente verklaringen over zijn verblijf in Turkije wordt gewezen, ontkent hij dat hij bij de DVZ over anderhalf jaar heeft gesproken en stelt hij dat hij misschien een half jaar had gezegd. Door onduidelijke verklaringen af te leggen zowel over het moment van zijn vertrek uit Afghanistan, als over zijn verblijf in

Turkije, wat invloed heeft op de duur van zijn reisweg naar België, geeft verzoeker geen zicht op het moment waarop hij Afghanistan werkelijk heeft verlaten.

Met betrekking tot motief A brengt verzoeker het volgende in:

“Ten eerste stelt het CGVS dat er consistenties (sic) en twijfels zijn over de authenticiteit van de documenten. Het CGVS heeft geen onderzoek gedaan naar de echtheid van dat Taskara of naar zijn paspoort (stuk 4). Het CGVS heeft simpelweg verwezen naar de documentfraude in Afghanistan en naar het feit dat veel Afghaanse burgers geen toegang hebben tot officiële en betrouwbare documenten. Deze redenering kan absoluut niet worden gevolgd. S. heeft alternatieve bewijzen zoals de vluchtelingenkaart van zijn ouders van hun periode in Pakistan de Taskara van zijn vader en zijn grootvader, H.K. die zijn verhaal ondersteunen en zin, identiteit kunnen bevestigen. Aangezien het CGVS moet een zorgvuldig onderzoek doen à charge en à décharge waarin zij de echtheid van de identificatiedocumenten kunnen nagaan. In casu werd dit onderzoek niet voldaan (zie middel in ondergeschikte orde). bovendien mag volgens internationale asielregels het ontbreken van documenten niet de enige reden zijn om een aanvraag af te wijzen.”

De Raad kan alleen maar vaststellen dat het CG in motief A de authenticiteit van de neergelegde identiteitsdocumenten in eerste instantie om inhoudelijke redenen in twijfel trekt – waar verzoeker totaal niet op ingaat – om bijkomend, en dus niet simpelweg zoals verzoeker voorhoudt in zijn verzoekschrift, te wijzen op de relatieve bewijswaarde van Afghaanse documenten, waarbij het CG verwijst naar objectieve informatie om dit te ondersteunen. Verzoeker brengt niets in concreto tegen de in de bestreden beslissing vermelde “COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 13 september 2024”. Zo brengt hij geen elementen bij waaruit blijkt dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. De Raad ziet gelet op al het voormelde niet in waarom verzoeker van het CG verwacht dat het bijkomend onderzoek verricht naar de echtheid van zijn taskara en paspoort. De taskara van zijn vader en grootvader betreffen eveneens kopieën van Afghaanse documenten die derhalve ook zijn behept met een relatieve bewijswaarde. Zij kunnen de vastgestelde inconsistenties tussen verzoekers verklaringen en vermeldingen op zijn eigen taskara en de eerste twee bladzijden van het paspoort ook niet wegnemen. Dezelfde vaststellingen gelden voor het voegen bij het verzoekschrift van kopieën van de vluchtelingenkaart van zijn ouders tijdens hun verblijf in Pakistan, van het paspoort, de identiteitskaart en de verkiezingskaart van zijn vader alsook van het paspoort en de identiteitskaart van de grootvader van verzoeker die bovendien niet zijn opgesteld in de taal van de rechtspleging maar in een voor de Raad totaal ontoegankelijke taal. Het opnieuw voegen van dezelfde bladzijden van zijn paspoort aan het verzoekschrift alsook het neerleggen ter terechtzitting van het originele paspoort waarin dezelfde twee bladzijden relevant zijn, kunnen evenmin tot een ander oordeel leiden.

Hoe dan ook betekenen de gedane vaststellingen inzake verzoekers identiteit enkel een negatieve indicatie met betrekking tot verzoekers algemene geloofwaardigheid, wat steun vindt in artikel 48/6, §1, tweede lid en derde lid van de Vreemdelingenwet. Het CG is alleszins duidelijk niet gestopt bij deze vaststellingen – in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te suggereren wanneer hij in zijn verzoekschrift opwerpt, “Bovendien mag volgens internationale asielregels het ontbreken van documenten niet de enige reden zijn om een aanvraag af te wijzen” – en heeft deze instantie het vluchtrelaas van verzoeker verder inhoudelijk beoordeeld.

Voor wat betreft motief B brengt verzoeker het volgende in:

“Ten tweede is het CGVS van mening dat het werk van S. bij de ALP ongeloofwaardig zou zijn door inconsistenties. Dit standpunt kan evenmin worden gevolgd Het CGVS erkent dat personen die vroeger werkzaam waren voor het Afghaans leger nog te kampen krijgen met vergeldingsacties. Daarnaast volgt uit een stand van zaken van het CGVS over Afghanistan van 14 december 2023 dat:

- Er anno 2023, twee jaar sinds de machtsovername door de Taliban, blijkt er nog steeds onduidelijkheid over het nieuwe wettelijke en gerechtelijke systeem in Afghanistan, en

-Dat meerdere bronnen aangeven dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch Op basis van het bovenstaande rapport blijkt duidelijk dat er op heden onvoldoende duidelijkheid is over het geldende juridische systeem en de mogelijke gevolgen voor teruggekeerde Afghanen. Sinds de machtsovername hebben openbare straffen, zoals executies en lijfstraffen, een sterke toename gezien. Dit geldt vooral voor personen die in de ogen van de Taliban als tegenstanders worden beschouwd. 33. Personen die verbonden waren aan de Afghaanse Lokale Politie (ALP), zoals S. worden door de Taliban als vijanden beschouwd (p. 27 e.v. EUAA-rapport). Het rapport beschrijft hoe voormalige veiligheidsfunctionarissen systematisch worden vervolgd. 34. Vaak zijn deze acties dodelijk en worden ze uitgevoerd zonder enige gerechtelijke bescherming. Volgens het blijven voormalig ALP-leden een doelwit van de Taliban, ongeacht of hun dienstperiode exact overeenkomt met officiële gegevens. 35. S. arrestatie van een Taliban-chauffeur en zijn rol bij de ALP maken hem specifiek kwetsbaar. Dit soort acties worden door de Taliban vaak gezien als een persoonlijke belediging, wat leidt tot gerichte wraak. De moord op de commandant, R., en de gevolgen die S. vreest worden bevestigd door rapporten over

systematische wraakacties door de Taliban tegen voormalige veiligheidsmedewerkers. 36. De Taliban hebben geen duidelijk juridisch kader geïmplementeerd, wat leidt tot verschillende interpretaties van de wetten (p. 15 EUAA-rapport). Deze situatie verhoogt de kans dat voormalige vijanden van de Taliban zonder redelijke gronden worden beschuldigd of gestraft. 37. Daarbij benadrukt het rapport dat het juridische systeem in Afghanistan onder de Taliban niet transparant is en vaak arbitrair wordt toegepast (p. 28-29 EUAA-rapport). Dit verhoogt het risico op wraakacties tegen individuen zoals S.. 38. Inconsistente of vage details kunnen voortkomen uit trauma of stress tijdens verhoren, wat erkend moet worden in het asielproces. 39. Ten derde stelt het CGVS dat S. geen overtuigend bewijs aanlevert dat hij persoonlijk door de Taliban wordt bedreigd. (...) 40. Ondanks dat S. geen dreigbrieven ontvangt, om redenen hierboven vermeld (i.e. Taliban is ervan overtuigd dat S. overleden is), heeft geloofwaardige redenen om te vrezen voor zijn leven, zoals de bedreiging na de arrestatie van de Taliban-chauffeur en de moord op zijn commandant. Het EUAA-rapport bevestigt dat voormalige overheidsfunctionarissen en ALP-leden een hoog risico lopen op vervolging en executie, ondanks de aangekondigde amnestie. 41. Bovendien toont het rapport aan dat persoonlijke vetes in Afghanistan vaak escaleren, vooral in gevallen zoals die van S., waarbij traditionele wraakprincipes (blood feuds) een rol spelen (p. 88 EUAA-rapport).(...)"

Verzoeker kan niet gevolgd worden in zijn betoog. In de bestreden beslissing kan nergens worden gelezen dat hem wordt aangewreven geen overtuigend bewijs te hebben aangeleverd van een persoonlijke bedreiging door de taliban. Het CG noch de Raad betwisten dat ex-ALP-personeel het slachtoffer kan worden van vervolging door de taliban bij een terugkeer naar Afghanistan. Het punt is echter dat verzoeker niet aannemelijk gemaakt heeft dat hij anderhalf jaar gewerkt heeft voor de ALP. Dit steunt op verschillende vaststellingen en overwegingen van het CG (punt B) en verzoeker brengt hiertegen helemaal niets in concreto in, zodat ze overeind blijven. Het volstaat te dezen niet om louter vol te houden dat hij wel degelijk bij de ALP werkzaam was of algemeen te verwijzen naar stress en trauma om "inconsistente of vage details" te verantwoorden of op pagina 2 van het verzoekschrift op te lijsten wat zijn taken waren bij de ALP. Er ligt geen enkel (begin van) medisch bewijs voor van stress en trauma. Ook het uiten van de loutere overtuiging dat hij ondanks het gebrek aan dreigbrieven, geloofwaardige redenen heeft om te vrezen voor zijn leven "zoals de bedreiging na de arrestatie van de Taliban – chauffeur en de moord op zijn commandant" evenals voor willekeurig geweld wegens "persoonlijke vetes" volstaat te dezen niet. Het gebrek aan dreigbrieven kan bezwaarlijk aposteriori verklaard worden door verzoekers eenvoudig geponeerde stelling dat de taliban ervan overtuigd zijn dat hij is overleden.

De originele documenten die verzoeker ter terechtzitting neerlegt kunnen niet tot een ander oordeel leiden. Vooreerst legt hij vage en incoherente verklaringen af over zijn originele documenten, of ze zijn verbrand of niet door zijn tante, of ze en waar ze verloren zijn gegaan, wie ze bij zich hield en hoe hij aan kopieën van de originelen is geraakt.

Verzoeker heeft een kopie van zijn taskara, van zijn paspoort (eerste 2 bladzijden) alsook een kopie van zijn werkkaart bij de ALP neergelegd bij het CG.

Op de vraag van het CG waar zijn taskara nu is, antwoordt verzoeker: "Mijn taskara is met hem in Afghanistan. Mijn originele is in brand gestoken door de politie van Kroatië, als je toch mijn taskara nodig zou hebben, heb ik een kopie en ik kan die kopie neerleggen." (CG, gehoorverslag, p.4). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker echter: "[...] mijn taskara werd in beslag genomen door Turkse politie" (Verklaring DVZ, rubriek 27).

Verder verklaarde hij tijdens zijn gehoor bij het CG: "Tijdens mijn vertrek had ik documenten bij, ik had die naar het huis van mijn paternale tante gebracht en die daar gelaten, ze is de oudste zus van mijn vader en woont in Surkrood, later na de machtsovername hebben ze die documenten in brand gestoken, ik heb er meerdere malen naar gevraagd maar geen duidelijk antwoord gekregen. Iemand heeft me ooit geholpen om me naar de lokale politie te brengen, dan heb ik die vriend gecontacteerd of hij me kon helpen als er documenten of foto's zouden zijn, hij heeft die gevonden en me via Whatsapp en ik heb die naar mijn advocaat gestuurd. [advocaat geeft 3 foto's af en legt uit dat VZ op de 3 e foto aan de zijkant zit]" (CG, gehoorverslag, p. 4).

In het gehoorverslag kan op p. 8 dan weer gelezen worden: "We gaan uw documenten eens bekijken. Wat is dit [PO toont 1]?[kopie ALP-badge/werkkaart] Dit zijn mijn documenten. Maar specifiek deze? Dit document heb ik bij mijn tante achtergelaten en daarna zijn die documenten verdwenen, ik heb die veel gecontacteerd, een vriend had foto's op zijn gsm, en ik heb die foto's hier afgedrukt, dus ik ben nog steeds op zoek naar de originele documenten, als ik die samen met die ba[n]kkaart van Azizi zal vinden, zal ik de originelen via de post laten opsturen. Voor ons zijn die originelen niet per sé nodig, laten we deze kopieën bespreken. Oké. Wat voor document is dit [PO wijst 1 aan]? Ik weet het niet, ik ben ongeschoold, ze hebben me die documenten gestuurd en hij zei dat die over mijn werk bij de lokale politie zijn."

In het gehoorverslag kan op p. 9 dan weer gelezen worden: *“U zei me dat u al uw documenten naar uw paternale tante had gebracht en dat ze die in brand hadden gestoken. Welke documenten staken ze dan precies in brand? Als ik die documenten mee had, hadden de talban me opgepakt, dus ik heb al die documenten bij haar achtergelaten, enkel mijn taskara meegenomen om te bewijzen dat ik een Afghaan ben. Vertel eens welke documenten u dan allemaal had achtergelaten? Welke documenten? Ja? Mijn eigen documenten over mijn werk voor de lokale politie, Wat voor soort documenten waren dat dan? Originele documenten. Ze waren de originelen, 2 of 3 blaadjes waren van de opleiding en mijn bankkaart van Azizi bank. In totaal liet u dus 3 blaadjes van de opleiding en de bankkaart achter, klopt dat? En mijn originele documenten. Maar over welke documenten hebt u het dan? Mijn eigen documenten over mijn werk voor de lokale politie, voor de overheid. Maar vertel eens concreet welke documenten dat waren? Deze [VZ wijst naar 1], de bankkaart, 2 blaadjes over mijn opleiding. Ik heb alleen deze documenten bij gehad en ontvangen, mss zaten er nog documenten in het districtshuis over mij maar die heb ik nooit gekregen. Dus u bracht deze [PO wijst naar 1] ook naar uw tante? Ja ik heb alles naar mijn tante gebracht en dan ben ik vertrokken, ik was bang dat ik met die bewijzen door de taliban betrappt zou worden. Heeft uw tante dan ook deze verbrand? Dit zijn mijn documenten en die zijn originelen. Er is ook een badge en die werd altijd gekleefd op het uniform, ik had dat ook in het huis van mijn tante gelaten, ik liet alles in het huis. Hoe zag die badge eruit? Welke badge? Het is de kopie van deze badge, ik heb het altijd aan om aan de andere instanties te bewijzen dat ik lokale politie was als ik werd tegengehouden. Hoe komt het dat u toch die kopie hebt, als uw documenten in brand gestoken werden? Deze stukken zijn door [A.G.] naar mij gestuurd, ik zal mijn best doen om de originele documenten neer te leggen, ze zegt soms dat ze die originelen in brand heeft gestoken en soms zegt ze nee”.*

In het verzoekschrift kan dan weer gelezen worden (p. 3): *“In de stukkenbundel werden documenten en foto's over zijn werk bij de ALP toegevoegd, maar originele exemplaren ontbreken, deels omdat de Taliban en de Kroatische politie deze hebben vernietigd of beschadigd.”*

Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde hij dat hij zijn paspoort achtergelaten had in Sherzad. [Verklaring DVZ, rubriek 26].

Ter terechtzitting wordt echter het origineel paspoort neergelegd alsook de *“originele”* ALP-badge, paspoort en bankkaart alsook een *“wapenvergunning van de ALP”* en een *“appreciatiebrief van de ALP”* over zijn opleiding. Hij verklaart daarover dat hij ze twee tot drie maanden geleden heeft ontvangen via zijn zus in Afghanistan omdat de taliban aan haar geen vragen stellen. Uit de enveloppe die hij neerlegt, blijkt echter dat de documenten zijn verstuurd via een adres in Pakistan.

Het paspoort werd uitgereikt in 2020. Op de vraag waarom hij dit dan aanvroeg, antwoordt verzoeker dat gezien zijn werk *“als militair”* dit kon dienen om zijn identiteit te bewijzen en naar het buitenland te kunnen gaan indien nodig. Het is weinig aannemelijk dat verzoeker die verklaard heeft geen scholing gevolgd te hebben en analfabeet te zijn voor zijn werk bij de ALP genoodzaakt zou zijn om naar het buitenland te gaan. Bovendien merkt het CG in de bestreden beslissing op: *“uw paspoort op 9 januari 2020, in de periode vlak voordat u bij de lokale politie zou zijn beginnen werken”*. Alleszins kan een paspoort het vluchtrelaas van verzoeker niet aantonen.

Voor wat betreft de ALP-badge, is de foto die erop figureert en die verzoeker moet voorstellen, duidelijk en opzichtig gemanipuleerd. Bij het CG werden bovendien reeds lacunes en schrijffouten opgemerkt op deze badge (CG, gehoorverslag, p.10). Opmerkelijk is ook dat verzoeker op de vraag van het CG, *“Wat stond er op de achterkant van deze kaart?”*, antwoordde: *“Er was niets aan de achterkant van de kaart”* (CG, gehoorverslag, ibidem). De originele ALP-badge die wordt neergelegd, bevat echter wel een achterkant. Het is niet geloofwaardig dat als verzoeker werkelijk die ALP-badge kreeg toegekend, hij niet zou weten dat ze een achterkant bevat. Voorts merkt de Raad nog op dat niet alleen het nummer dat op de kopie van de voorkant van de ALP-badge figureert en die bij het CG werd neergelegd, verschilt van het nummer van de originele ALP-badge die ter terechtzitting wordt neergelegd maar dat ook de foto's verschillen (andere klederdracht). Opmerkelijk is ook dat verzoeker nog een tweede ALP-badge neerlegt met hierop ook vermeldingen in het Engels die zou uitgereikt zijn op *“2020-02-88”* met als vervaldatum, *“28 feb2023”*. Dit vormt volgens zijn verklaringen een wapenvergunning, maar dit document is opgesteld in een andere taal dan de landstalen en het Engels en is niet voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling zoals artikel 8 PR Rvv het voorschrijft zodat de Raad niet kan nagaan of de verklaringen dat het een werkbadge betreft, steun vinden in het document. Er wordt verder geen uitleg verstrekt over deze badge en verzoeker heeft nooit verklaard een wapenvergunningsbadge van de ALP te bezitten. Bovendien is het vreemd dat er *“2020-02-88”* op vermeld wordt. Ook de foto die erop figureert en die verzoeker moet voorstellen, is duidelijk en opzichtig gemanipuleerd. Voor wat betreft de bankkaart: los van het gegeven dat hierop een foto figureert die verzoeker moet voorstellen, die ook duidelijk en opzichtig gemanipuleerd is, kan deze het vluchtrelaas van verzoeker niet aantonen. Ten slotte wordt nog een *“appreciatiebrief van de ALP”* neergelegd. Ook dit document is opgesteld in een andere taal dan de landstalen en het Engels en is niet voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling zoals artikel 8 PR Rvv het voorschrijft zodat de Raad niet kan nagaan wat

het document precies zegt. Verzoeker heeft ook nooit verklaard een appreciatiebrief van de ALP te bezitten. Ten slotte verwijst de Raad nog naar de objectieve informatie waarnaar de bestreden beslissing verwijst waaruit blijkt *“dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen”*.

Voor wat betreft de ter terechtzitting neergelegde kleurenkopieën van twee foto's die verzoeker in uniform moeten voorstellen: de eerste foto is wazig en het is duidelijk dat op de twee foto's de geüniformeerde persoon die verzoeker moet voorstellen, als het ware werd bijgeplakt bij de andere personen die erop te zien zijn. Enige uitleg over de omstandigheden waarin deze foto's werden genomen wordt niet verstrekt. Bovendien rijmen deze foto's niet met wat verzoeker blijkens de bestreden beslissing verklaard had: *“Wanneer u gevraagd wordt of u soms een uniform droeg, stelt u van wel maar dat de foto's waarop u dit draagt door de Kroatische politie zijn vernietigd toen ze uw gsm braken (zie CGVS, p. 8).”* Er wordt niet verklaard hoe er dan kopieën van deze foto's kunnen opduiken. Bovendien merkt de Raad, net zoals het CG in de bestreden beslissing, op: *“U stelt bovendien dat u altijd een kaart op uw borst moest laten hangen (zie CGVS, p. 8), maar op de neergelegde foto's is geen enkele kaart of badge te zien.”* Verder kan de Raad zich aansluiten bij de volgende beoordeling die het CG maakte over de neergelegde foto's: *“Bovendien dient te worden opgemerkt dat aan privé-foto's geen bewijswaarde wordt toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld”,* alsook bij diens eindconclusie: *“Deze foto's kunnen bovenstaande vaststellingen betreffende de ongeloofwaardigheid van uw relaas dan ook niet wijzigen.”*

Motief B blijft derhalve overeind. Verzoeker brengt niets in tegen de motieven C en D waardoor ze eveneens overeind blijven.

De Raad concludeert bijgevolg dat verzoekers kritiek op de motieven niet kan leiden tot een ander oordeel dan dat van het CG, namelijk dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zou hebben gewerkt bij de ALP en dat hij daardoor een vrees voor vervolging zou hebben zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag. Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan zijn profiel als medewerker van de voormalige overheid kan er evenmin geloof worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die hieruit zouden voortvloeien. Verzoekers andersluidende overtuiging kan bezwaarlijk tot een andere conclusie leiden.

3.1.2. Personen van wie wordt aangenomen dat ze religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden en personen (die worden gezien als) beïnvloed door buitenlandse waarden (ook wel verwestering genoemd).

Op basis van de objectieve landeninformatie verstrekt door verweerder in de bestreden beslissing en in de aanvullende nota kan volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De taliban menen evenwel dat de sharia op zich een afdoende legaal kader bevat waardoor een grondwet niet nodig is. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, januari 2026, p. 23 en 26). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

Sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 houdt de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender. In een rapport van januari 2024 wordt gesteld dat de rol van Akhundzada als diegene die de finale zeg heeft over de meeste beleidsaspecten ondertussen verankerd is, al blijft discussie bestaan over de richting inzake binnenlands en buitenlands beleid (EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, januari 2026, p. 16). In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, januari 2026, p. 26).

Om de strenge leefregels van de zeer strikte interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt zij daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, december 2023, p. 24 en EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, januari 2026, p. 21). Ondanks het beperkt aantal handhavers van het MPVPV, hebben vele Afghanen zich aangepast door zelfregulering, sociale druk en toezicht vanuit de gemeenschap (familieleden, religieuze leiders en burens), teneinde confrontaties met handhavers van het MPVPV te vermijden. Er zijn talrijke meldingen van mishandeling, openbare lijfstraffen en andere vormen van wrede of vernederende behandeling.

De taliban streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. Op 31 juli 2024 hebben de *de facto*-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd, en anderzijds, de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet. De wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven. De moraliteitswet bevat zowel voor vrouwen als mannen kledijvoorschriften. De wet specificeert verder een aantal inbreuken waaronder het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met niet-moslims of hen imiteren. Voorts is muziek tijdens bijeenkomsten of in woningen verboden en geldt er een verbod op ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afgedwongen werden, al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem. Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *“Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate”* van 15 juni 2022 in EUAA *“Afghanistan security situation”*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door leden van het MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *“Algemeen Ambtsbericht”*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesaties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, Afghanistan, *“Taliban’s impact on the population”*, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, december 2023, p. 20; EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, november 2024, p. 25; EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, januari 2026, p. 23). In september 2025 sloten de taliban de toegang tot internet in heel Afghanistan af, volgens sommige bronnen om ‘immorele inhoud’ te bestrijden (EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, januari 2026, p. 22). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *“Taliban’s impact on the population”*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022). Er zijn ook talibanaanhangers online actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uiten op de *de facto*-regering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat het om door de taliban gecoördineerde acties zouden gaan.

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan (voetnoot 476, TOLONews, *“Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada”*, 8 december 2021 in EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat tot september 2025 zes miljoen Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong (EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, januari 2026, p. 46 en 47). Er wordt vastgesteld dat het voor vele Afghanen, mede gelet op de precaire humanitaire situatie in het land, moeilijk is om te (her)integreren in Afghanistan wanneer zij er niet (meer) over een sociaal netwerk beschikken. Terugkeerders zonder sociaal netwerk in Afghanistan worden soms als buitenlanders beschouwd, onder meer door het hebben van een ander accent, andere kleding en ander gedrag. Een aanpassing aan de nieuwe regels en normen onder het huidige talibanregime is nodig om stigmatisering te vermijden (EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, januari 2026, p. 48-49).

De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. In juli 2025 stuurde Duitsland nogmaals 81 Afghanen gedwongen terug. Oostenrijk stuurde in oktober 2025 een Afghaanse man terug. Het ging telkens

om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest geplaatst en ondervraagd werden (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 50).

Volgens het Algemeen Ambtsbericht is het, net omwille van de beperkte en anekdotische informatie hierover, onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 53-55; *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36).

Het rapport van het Zwitserse Staatssecretariat für Migration (SEM) *"Focus Afghanistan. Return from abroad"* van 14 februari 2025, waarnaar de *"EUAA, Afghanistan: Country Focus"*, van januari 2026 aangehaald door verweerder in zijn aanvullende nota verwijst, handelt specifiek over terugkeerders. Het rapport vermeldt dat in de luchthaven van Kabul, het *"Immigration Department"*, dat handelt onder het Ministerie van Binnenlandse Zaken, verantwoordelijk is voor de grenscontroles in de luchthaven. Zij zijn ook verantwoordelijk voor andere checkpoints aan de grens. Op de luchthaven wordt een screening uitgevoerd van binnenkomende terugkeerders door de grenscontroleautoriteiten en de GDI van de *de facto*-regering. Een bron vermeldt dat personen die toekomen vanuit een westers land, bij binnenkomst meer vragen moeten beantwoorden dan andere reizigers, zeker als ze westerse kledij dragen. Een andere bron vermeldde dan weer dat het zeer regelmatig en zelfs dagelijks voorkomt dat personen toekomen uit westerse landen en dat dit niet leidt tot problemen met binnenkomstcontroles. Tijdens hun missie naar Kabul in november 2024, stelden onderzoekers van SEM vast dat de grenscontroles in de luchthaven van Kabul niet significant verschillen van deze in andere luchthavens. Stelselmatige interviews door personeel van de GDI komen niet voor. De taliban of de GDI hebben lijsten en biometrische gegevens van vroegere overheidsmedewerkers in de veiligheidsdiensten. Zij kunnen deze personen dus identificeren bij controles (p. 17). Arrestaties vinden niet systematisch plaats. Volgens een bron is dit echter wel mogelijk als er een verband wordt vermoed met actieve verzetsgroepen zoals het NRF of het AFF. Ook voormalige medewerkers van de geheime dienst lopen naar verluidt een bijzonder risico. Bij mensen met een buitenlands paspoort wordt speciale aandacht besteed aan mogelijke spionnen en mensen die banden hebben met ISKP.

Er zijn geen bewijzen van arrestaties of mishandeling door de taliban bij binnenkomst van terugkeerders via de luchthaven of over land. De SEM heeft tijdens zijn onderzoek geen bewijs gevonden van systematische vervolging of intimidatie van terugkeerders. Er wordt vanuit gegaan dat de bronnen die voor het SEM-rapport zijn geraadpleegd, dit anders wel zouden hebben gemeld. In plaats daarvan zijn de meeste bronnen het erover eens dat de taliban terugkeerders over het algemeen goed behandelen en dat er geen sprake is van specifieke vervolging tegen hen, uitsluitend omdat ze terugkeerders zijn. Niettemin zijn er aanwijzingen dat dergelijke aanvallen af en toe voorkomen of dat terugkeerders daar bang voor zijn. Er zijn wel indicaties dat vervolging of mishandeling kan voorkomen tegen personen die behoren tot een risicoprofiel en hun familieleden. Vervolging of mishandeling door de *de facto*-overheden wordt vooral gemeld in het geval van enkele risicogroepen, en zelfs dan niet systematisch: voormalige hoge ambtenaren en politici, voormalige veiligheidstroepen, mensenrechtenactivisten (p. 35-36).

De *de facto*-overheden hebben over het algemeen weinig achtergrondinformatie over terugkerende personen. Ze zijn niet in staat om alle terugkeerders te volgen en te controleren (p. 37).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *"Afghanistan: targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen daarom gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen, dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51, EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit de betrokken objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor

vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland, en (2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In de bestreden beslissing kan gelezen worden:

“Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Op het einde van uw persoonlijk onderhoud bevestigt u dat u al uw problemen heeft verteld aangaande de redenen van uw vertrek en de redenen waarvoor u niet terug kan keren naar Afghanistan (zie CGVS, p. 17). Daarna haalt u nog aan dat u tatoeages hebt laten zetten in België, wat niet toegelaten werd door de taliban (ibid.). Wanneer u gevraagd wordt wat er op uw tatoeages staan, legt u uit dat u één tatoeage hebt van een hart en één die verwijst naar een serie (ibid.). Uw advocaat haalt aan dat uw tatoeages een soort verwestering zijn en dat de taliban dat zou bestraffen als u terug zou keren (ibid.). Hoewel tatoeages door velen in Afghanistan slecht bekeken worden, en dikwijls als onislamitisch worden gezien, zijn zij desondanks aanwezig in de samenleving en is er geen sprake van een veralgemeende vervolging van mensen met tatoos (zie informatie toegevoegd aan uw administratief dossier). Uit uw verklaringen of die van uw advocaat blijkt niet dat u uw tatoeages hebt laten aanbrengen vanuit een religieuze of politieke overtuiging en evenmin dat deze een ethische, politieke of religieuze boodschap uitdragen. Er kan dan ook louter uit het feit dat u tatoos hebt, niet worden geconcludeerd dat u nood heeft aan internationale bescherming. Bovendien kan u stappen ondernemen om de door u aangebrachte lichaamsversiering in het openbaar te bedekken met bijvoorbeeld kledij of een pleister, of zelfs al dan niet medisch, te laten verwijderen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

In de aanvullende nota wordt bevestigd: *“Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. Verzoeker haalt geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.”*

De Raad filtert uit het verzoekschrift wat verzoeker aanbrengt inzake de problematiek van verwestering:

“39. Het argument dat hij gevaar zou lopen vanwege zijn Westerse verblijf of tatoeages werd niet als voldoende risico beschouwd door het CGVS, gezien er geen systematische vervolging van dergelijke personen is gedocumenteerd. (...)42. Daarbij brengt het profiel van S. die een tatoeage heeft (een vorm van verwestering), hem bij terugkeer naar Afghanistan in ernstig gevaar (p. 57 e.v. EUAA-rapport). Personen die worden gezien als beïnvloed door westerse waarden — door gedrag, uiterlijk of meningen — lopen een verhoogd risico. De Taliban associëren dergelijke kenmerken met “niet Afghaans” of “niet islamitisch” gedrag.

Dit omvat expliciet zaken zoals westerse kleding, geschoren baarden, en zichtbare tatoeagesigma en Afghaanse terugkeerders, vooral zij die tijd in het Westen hebben doorgebracht, worden vaak met argwaan bekeken. Er is een wijde verbreide perceptie dat deze mensen "besmet" zijn met westerse waarden of levensstijlen. Dit kan leiden tot beschuldigingen, sociale uitsluiting, en in sommige gevallen geweld. De Taliban hebben een expliciet beleid om de Afghaanse samenleving te "zuiveren" van buitenlandse invloeden. Personen die westerse kenmerken vertonen, worden regelmatig bedreigd, lastiggevallen of aangevallen. In het rapport wordt beschreven hoe mannen zijn lastiggevallen omdat zij westerse 9 kleding droegen of vanwege persoonlijke keuzes die niet stroken met de islamitische wet (p. 57 e.v. EUARapport). Een tatoeage kan door de Taliban worden beschouwd als een duidelijke uiting van westerse invloed en een overtreding van hun religieuze en morele normen. In een samenleving waar westerse kenmerken streng worden vervolgd, kan een tatoeage leiden tot directe bedreigingen of zelfs executie zonder proces. Het is bekend dat dergelijke beschuldigingen zich snel verspreiden en kunnen escaleren."

Ter terechtzitting verklaart verzoeker te werken bij een carwash en dat de advocaat loonfiches heeft, die echter niet neergelegd worden. Hij zou willen studeren. Hij zit wat op Tiktok en leert wat Nederlands. "Voor de rest", zo verklaart hij, "doe ik niks". Met enige schroom toont hij de tatoeages die door het CG werden beoordeeld. Het betreft één tatoeage op zijn bovenarm, wat lijkt op een hart met vleugeltjes, waarvan hij verklaart dat het een mislukte vogel betreft. Een andere tatoeage is aangebracht op de onderkant van zijn pols. Het betreft het teken "<...>". Gevraagd waarvoor dit symbool staat grinnikt verzoeker dat dit een symbool is voor "Siri", dat dit de mode was in Turkije en dat iedereen daarmee rondliep. Hij verduidelijkt ter terechtzitting dat ze beide geplaatst werden in Turkije. Verzoeker verklaart ten slotte nog te bidden en deel te nemen aan de ramadan.

Dat verzoeker zijn best te doet om Nederlands te leren en werkwilbig is, is lovenswaardig. De Raad gaat echter niet na of verzoeker wegens een werk- en integratiebereidheid in aanmerking komt voor een verblijfsmachtiging om humanitaire redenen. Wel gaat hij na of verzoeker nood heeft aan een internationale beschermingsstatus. Wat hij aanbrengt in het verzoekschrift en ter terechtzitting verklaart, kan er bezwaarlijk op wijzen dat verzoeker daadwerkelijk is verwesterd, dat hij als dusdanig zou worden gepercipieerd en dreigt in een dermate negatieve aandacht van de taliban te komen dat hij op grond hiervan een beschermingsnood aannemelijk maakt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. Er kan nergens concreet uit worden afgeleid dat verzoeker een opvatting, gedachte of mening heeft die een uiting is van daadwerkelijke oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban of zijn omgeving in zijn regio van herkomst, een afwijkende religieuze overtuiging heeft of tot een specifieke sociale groep behoort. Hij maakt evenmin concreet aannemelijk dat dergelijke gedachte, opvatting of mening of religieuze overtuiging hem kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap in zijn regio van herkomst. Verzoeker heeft tijdens zijn gehoor verklaard geen facebook-account te bezitten en evenmin actief te zijn op Instagram, Tiktok of Snapchat (CG, gehoorverslag, p. 5). In het verzoekschrift noch ter terechtzitting worden elementen aangebracht die toelaten om hierover thans anders te oordelen.

Voor wat betreft in het bijzonder verzoekers tatoeages, doet het verzoekschrift geen afbreuk aan de voormelde in het vet aangeduide passages van de bestreden beslissing. Deze beoordeling dringt zich de te meer op gezien de verklaringen van verzoeker over deze tatoeages ter terechtzitting strijdig zijn met wat hij verklaard heeft tijdens zijn gehoor, met name dat hij in België de tatoeages heeft laten aanmaken en op de vraag, "Mag ik vragen wat er op uw tatoeage staat?", antwoordde: "Het bovenste is een hart. En de onderste is de naam van een serie genaamd Shokor, het is een film" (CG, gehoorverslag, p.17), hij de tatoeage op zijn bovenarm na ontbloting telkens snel verstopt onder zijn hemdsmouw en deze op de achterkant van zijn pols, die hij omschrijft als een modetrend in Turkije, niet direct te zien is.

De Raad stipt hierbij aan dat verzoeker blijkens het rechtsplegingsdossier Afghanistan heeft verlaten in augustus 2021, toen hij ongeveer 23 jaar oud was. Hieruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan zeker was gevormd naar de plaatselijke waarden en normen. Verzoeker kwam in december 2023 in België toe en verblijft hier afgerond 2,5 jaar, wat niet zodanig lang is dat hij dermate zou zijn verankerd in de Belgische samenleving dat hij totaal zou zijn vervreemd van de Afghaanse normen en waarden en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Verzoeker heeft voorts tijdens het gehoor bij het CG verklaard nog contact te hebben met familie in Afghanistan. Hij verklaarde contact te hebben met zijn vader en deze twee keer per maand te spreken (gehoorverslag CG, p. 7). Op de vraag hoe het met hem ging antwoordde verzoeker "goed" (CG, gehoorverslag, ibidem). Ter terechtzitting verklaart hij dat hij contact heeft met zijn vader, moeder en verloofde. Het laatste contact met zijn vader dateert van eergisteren. Verzoeker moet bijgevolg redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of te worden gesteld van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan zoals vormgegeven door de taliban en deze in acht te nemen.

De Raad concludeert bijgevolg dat verzoeker nalaat concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden en dat hij daarom bij een terugkeer zal worden gevisieerd en/of vervolgd.

3.1.3. Conclusie

De bovenvermelde vaststellingen leiden tot de conclusie dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

3.2. Beoordeling in het licht van 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingen-wet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete of aannemelijke elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. In dit verband kan worden verwezen naar het gestelde in punt 3.1.

3.2.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op het gestelde in punt 3.1., kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

3.2.3. Voor wat betreft de vraag of de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, kan de Raad zich aansluiten bij de algemene overwegingen die daarover figureren in de bestreden beslissing en in de aanvullende nota en die steun vinden in de hierin aangehaalde rapporten.

Uit een samenlezing van de bewoordingen van de in de bestreden beslissing en in de aanvullende nota aangehaalde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt immers duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58). De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49). Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van mei 2024 (p. 101: "Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.").

Concreet komt verweerder in de bestreden beslissing tot de volgende conclusie, die wordt bevestigd in de aanvullende nota:

"Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien."

Uit de informatie die ter beschikking wordt gesteld door verweerder kan zeker worden afgeleid dat de huidige algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan precair is.

Zo kan ook in de bestreden beslissing worden gelezen: "Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging

van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. Het aandeel Afghanen met een acute voedselonzeekerheid daalde in 2023 van 40 naar 29%. UNOCHA geeft aan dat in 2024 bijna 24 miljoen Afghanen humanitaire hulp nodig hebben. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie.”

In de aanvullende nota kan worden gelezen: *“Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie vanaf 2022, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad voor mannen zich volgens UNDP op 16%. Het aandeel Afghanen met een hoog niveau van voedselonzeekerheid bedroeg 27%. UNOCHA geeft aan dat in 2025 bijna de helft van de Afghanen humanitaire hulp nodig had en de Wereldbank rapporteert dat 48% van de Afghanen onder de armoedegrens leeft.”*

In de bestreden beslissing kan voorts worden gelezen, wat nog eens wordt bevestigd in de aanvullende nota: *“Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt echter niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Bovendien moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.”*

Hoewel de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan dus penibel zijn, vallen ze op zich echter nog steeds niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is immers het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende objectieve elementen en factoren eerder dan van opzettelijke gedragingen of het nalaten van de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Tot slot heeft de Afghaanse economie in 2025 nieuwe klappen gekregen waaronder een aanzienlijke vermindering van Amerikaanse hulp en de massale toestroom van terugkeerders uit Pakistan en Iran (EUAA, Afghanistan: Country Focus, januari 2026, p. 48). In april 2025 besloot de VS, voorheen de grootste donor, de financiering van bijna al zijn humanitaire programma's stop te zetten en andere donoren volgden dit voorbeeld. Het gevolg is dat honderden gezondheidscentra zijn gesloten, en dat USAID-programma's die miljoenen Afghanen ondersteunen met voedselvoorziening, spoedeisende gezondheidszorg en water, sanitaire voorzieningen en hygiëne zijn opgeschort. Daarnaast keerden in 2025 2,5 miljoen Afghanen terug vanuit Iran en Pakistan, met als gevolg dat de reeds precare humanitaire situatie in Afghanistan verder onder druk wordt gezet. Het hoog aantal terugkeerders heeft onder meer de concurrentie op de arbeidsmarkt verscherpt en heeft de druk op de stedelijke huisvestingscrisis vergroot (EUAA, Afghanistan: Country Focus, januari 2026, p. 81 en 85). De meeste terugkeerders komen aan zonder bezittingen en velen hebben nooit een voet in Afghanistan gezet omdat ze al generaties lang in het buitenland wonen (EUAA, Afghanistan: Country Focus, januari 2026, p. 48). Omwille van de afwezigheid van een sociale welvaartstaat is het hebben van een sociaal netwerk bij terugkeer naar Afghanistan van vitaal belang voor de re-integratie en toegang tot werk voor terugkeerders (EUAA, Afghanistan: Country focus, januari 2026, p. 48).

Verzoeker brengt helemaal geen recente informatie aan in het verzoekschrift die tot een andere beoordeling kan leiden.

Het blijkt niet dat verzoeker in de geschetste context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij, als jonge man van thans 28 jaar, niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, te meer omdat hij aldaar nog over een familiaal netwerk blijkt te beschikken (cf. supra). Verder blijkt ook niet dat verzoeker een risicoprofiel heeft als ongelovige of wegens verwestering (cf. supra).

Dit alles neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar, waarvan de ernst zeker niet kan worden ontkend, nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermings-status, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723). Het is slechts dan dat er een terugkeerplicht is voor verzoeker. De bestreden beslissing houdt zulks niet in, laat staat een gedwongen terugkeer.

3.2.4. Voor wat betreft de vraag of de veiligheidssituatie in Afghanistan valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan de Raad zich opnieuw aansluiten bij de algemene overwegingen die daarover figureren in de bestreden beslissing en de aanvullende nota. De overwegingen van het CG vinden steun in de hierin aangehaalde rapporten. Kernpunt is dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Dit vereist dat er sprake moet zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdoleerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door de verwerende partij bijgebrachte recente landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd in vergelijking met de periode voordien, die werd gekenmerkt door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog interne gewapende confrontaties in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en verzetsgroepen, zoals het National Resistance Front (hierna: het NRF) en het Afghanistan Freedom Front en anderzijds tussen de taliban en ISKP. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij er ook sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Daarnaast hebben er gewapende confrontaties plaats tussen Afghanistan en Pakistan, voornamelijk langs grensgebieden.

Sinds de machtsovername door de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023, 2024 en 2025.

Uit de meest recente “Country Focus” van EUAA van januari 2026 blijkt dat de daling van het geweldsniveau in Afghanistan zich ook in 2025 heeft doorgezet. Zowel het aantal geweldsincidenten als het aantal burgerslachtoffers is in 2025 verder gedaald in vergelijking met de voorgaande periode. Het aantal incidenten van “*violence against civilians*” wordt bovendien grotendeels toegeschreven aan de *de facto*-autoriteiten, waarbij het gaat om arrestaties, het gebruik van excessief geweld, onder andere bij het bestrijden van criminaliteit, maar ook gevallen waarin de naleving van de sharia wordt afgedwongen, het viseren van medewerkers van de voormalige Afghaanse overheid en hun familieleden en van leden van verzetsgroepen. De provincie Paktika kende in de periode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 het hoogste aantal burgerslachtoffers (67), gevolgd door Kandahar (48) en Badakhshan (37).

In 2025 vormden het NRF en andere verzetsgroepen geen significante bedreiging voor de territoriale controle van de *de facto*-talibanautoriteiten. Het merendeel van de aanvallen van verzetsgroepen, in de vorm van “*battles*” en “*explosions/remote violence*”, vond plaats in de provincies Kabul, Kunduz en Herat. Hoewel deze aanvallen zijn gericht tegen de *de facto*-veiligheidstroepen, blijkt tevens dat burgers hiervan het slachtoffer

kunnen zijn. Het aantal burgerslachtoffers blijft evenwel beperkt. Hieruit kan worden besloten dat de Afghaanse verzetsgroepen op beperkte schaal blijven doorgaan met doelgerichte aanvallen op de *de facto*-autoriteiten, maar dat er in 2025 geen sprake was van een significante toename van deze aanvallen en/of het aantal burgerslachtoffer ten gevolge van deze aanvallen.

ISKP daarentegen viseert zowel de *de facto*-autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals religieuze minderheden of bepaalde profielen. ISKP gebruikt tactieken, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen. In 2025 vormde ISKP evenmin een significante bedreiging voor de territoriale controle van de *de facto*-talibanautoriteiten.

In 2025 vonden er confrontaties plaats tussen de *de facto*-autoriteiten en de Pakistaanse veiligheidsdiensten, die stellen dat zij hierbij de zogenaamde 'Pakistaanse taliban' (*Tehreek-e-Taliban* (TTP)) viseren. Zij beschuldigen de taliban ervan dat zij de TTP een onderdak bieden. Hierbij voert het Pakistaanse leger ook luchtaanvallen uit. De confrontaties vonden voornamelijk plaats langs de grens tussen Pakistan en Afghanistan. Ook de meeste luchtaanvallen vonden daar plaats, al vond er ook een luchtaanval op Kabul-stad plaats. De *de facto*-talibanautoriteiten hebben deze Pakistaanse aanvallen proberen te beantwoorden met vergeldingsacties gericht tegen Pakistaanse grensposten. De meest getroffen gebieden zijn de grensdistricten van de provincies Nangarhar, Kunar en Khost. Tijdens deze confrontaties met het Pakistaanse leger, en bij luchtaanvallen van deze laatste, vielen in de grensregio's tientallen burgerslachtoffers. Hoewel bij de Pakistaanse aanvallen ook burgerslachtoffers vielen, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat de Pakistaanse veiligheidsdiensten Afghaanse burgers als doelwit hadden. Volgens VN-gegevens veroorzaakten gevechten tussen de Afghaanse *de facto*-autoriteiten en Pakistaanse veiligheidsstroepen minstens 503 burgerslachtoffers in de periode van 10 tot 17 oktober 2025, waaronder 50 doden en 453 gewonden, voornamelijk door luchtbombardementen en grensoverschrijdende beschietingen. UNAMA registreerde voorlopig alleen al in het district Spin Boldak (provincie Nangarhar) 17 burgerdoden en 346 gewonden. Volgens UCDP veroorzaakten incidenten waarbij Pakistan betrokken was in de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 37 burgerdoden, waarvan 32 doden in Spin Boldak (provincie Kandahar).

Voorts blijkt wel dat deze Pakistaanse aanvallen zich voornamelijk concentreerden in oktober 2025 en dat er op 19 oktober 2025 een tijdelijk staakt-het-vuren werd afgesloten, hoewel er nadien nog sporadisch luchtaanvallen en gevechten in de grensgebieden tussen beide landen voorkwamen. Van grootschalige en langdurige gevechten met willekeurig geweld tegen burgers is dan ook geen sprake (EUAA "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 60-63).

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger zijn, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Na de machtsovername en het einde van het conflict is ontheemding ten gevolge van conflict of geweld vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt, is voornamelijk het gevolg van natuurrampen. Ten gevolge van incidenten met het Pakistaanse leger raakten in 2025 in een aantal grensdistricten van de provincies Nangarhar en Kunar ongeveer 7.500 personen ontheemd; in het district Spin Boldak (Kandahar) zouden 20.000 families zijn ontheemd als gevolg van Pakistaanse luchtaanvallen (EUAA "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 71). In 2025 is het aantal terugkeerders uit Pakistan en Iran sterk toegenomen (EUAA "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 46).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "*Country Guidance Afghanistan*" van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan - Country Focus*" van januari 2026 nog steeds actueel.

Het is zeker niet zo dat de veiligheidssituatie in Afghanistan van die aard is dat er geen enkele burgerdode meer valt. Het niveau van willekeurig geweld is echter niet dermate hoog dat een burger louter door zijn aanwezigheid in Afghanistan een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, maar persoonlijke omstandigheden kunnen maken dat een individuele verzoeker toch een dergelijk risico loopt. Dergelijke persoonlijke omstandigheden worden echter niet ontwikkeld, noch blijken ze uit het rechtsplegingsdossiers of uit verklaringen ter terechtzitting.

In het verzoekschrift wordt geen recente landeninformatie aangebracht die bovenstaande vaststellingen ondermijnt.

Uit de aanvullende nota van het CG waarin de EUAA “Afghanistan - Country Focus” van januari 2026 wordt aangehaald, blijkt niet dat het district Sherzad uit de provincie Nangarhar waarvan verzoeker afkomstig is, specifiek gevisieerd of zwaar getroffen wordt door grensoverschrijdende incidenten met Pakistan, waaronder luchtbombardementen. Voormeld rapport COI-rapport bevat namelijk geen informatie over militaire incidenten of luchtbombardementen die specifiek in dit district hebben plaatsgevonden tijdens de verslagperiode (tot eind november 2025). Zoals gezegd benadrukken de Pakistaanse autoriteiten volgens dit rapport alleszins dat zij zich richten op doelen van de TTP en niet de burgerbevolking viseren.

Ter terechtzitting wordt geen recente andersluidende informatie aangebracht voor wat betreft het district waarvan verzoeker afkomstig is.

3.2.5. Conclusie

Gelet op het voormelde, zijn er geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers louter theoretische bespiegelingen over de subsidiaire bescherming in zijn verzoekschrift alsook zijn overtuiging dat hem minstens de subsidiaire bescherming moet worden toegekend, kunnen bezwaarlijk tot een ander oordeel leiden.

4. Algehele conclusie

Gelet op al het voormelde heeft verzoeker niet aangetoond dat verweerder bij de gemotiveerde beoordeling of hij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingen-wet heeft of een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet, deze bepalingen zou hebben geschonden of hierbij onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is tewerk gegaan.

De middelen zijn bijgevolg ongegrond.

Verzoeker heeft geen argumenten, gegevens of stukken aangebracht die een ander licht werpen op de motieven die de bestreden beslissing schragen en evenmin nieuwe elementen ontwikkeld die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

Verzoeker heeft geen elementen bijgebracht in het kader van de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet die verder onderzoek door het CG noodzaken. Er ontbreken geen essentiële elementen waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet bijgevolg geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend zesentwintig door:

M. EKKA,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA